

[Hanne Reintoft.]

man ikke kan forstå, at det er uværdigt for en kvinde, der måske har været i erhverv det meste af sit liv, at hun pludselig skal bede sin mand om penge.

Jeg ved, at man for det første har villet argumentere med, at det ikke var rimeligt, at kvinden skulle have en lavere pensionsalder end manden. Det kunne jo være et ligetretssynspunkt, hvis man kunne tiltænke folketinget noget sådant, men det er jo gennemhullet i vores samfund. Det er jo slet ikke kvindens pensionsalder, der er for lav; det er mandens, der er for høj, og vi ved jo også, at 40 pct. af befolkningen i denne aldersgruppe overgår til andre pensionsformer, simpelt hen fordi de ikke kan arbejde længere.

For det andet ved enhver, at en 62-årig kvinde har meget svært ved at skaffe sig arbejde, ikke mindst hvis hun har gået hjemme livet igennem og pludselig er henvist til også at leve af mandens folkepension, der jo unægtelig var beregnet til en enlig. Ethvert arbejdsformidlingskontor og ethvert revalideringscenter ved, at vort arbejdsmarked ikke vil antage en kvinde i den alder, selv om hun er arbejdsduelig, og derfor er hun altså på grund af samfundets holdning og ikke på grund af sin egen holdning faktisk kommet i pensionsalderen.

For det tredje ved enhver velorienteret 62-årig kvinde selvfølgelig, hvordan hun skal omgå den lov, vi gennemførte sidste år. Jeg har selv hjulpet mange kvinder med det, og det foregår på den måde, at man går op på arbejdsformidlingen, og dér siger de straks, at de ikke kan anvise én arbejde. Så går man op på revalideringscenteret, og der ligger et internt cirkulære om, at disse kvinder skal afvises i visitationen, fordi alle ved, de ikke kan revalideres. Så søger man pension med en lægeattest, og det får man altid, og så har man sin egen pension, og så er den sag i orden, vel at mærke hvis man er velorienteret eller har god hjælp, mens de dumme selvfølgelig kan være henvist til at klare sig med det dårlige forslag, der sidst blev gennemført.

For det fjerde har socialministeren jo netop lige måttet erkende, at disse kvinder har et pensionsbehov, for der er netop kommet et cirkulære fra socialministeriet om, at de med hensyn til omsorgslovgivning

skal være at regne for pensionister, fordi man ved, de har behov for den hjælp, en pensionist skal have, nemlig fordi de har nået pensionsalderen med den form, hele vores samfund har.

Så snakker man hjertegribende om de rige, og det er jo også lige noget at sige til vi kommunister, at nu vil vi sørge for de rige. Derfor vil jeg gerne i dag have et klart svar både fra hr. Albertsen og fra socialministeren på spørgsmålet: vil man være med til at ændre den fulde folkepension, så de rige mænd heller ikke får pension, eller er det kun de 62-67 årige kvinder, der ikke må have en rig mand? Det er jo i hvert fald en interessant problemstilling, sådan set ud fra et kvindesagligt grundlag.

Det skulle ikke være så svært at se det urimelige og kvindediskriminerende i lovgivningen. Jeg blev, lige da den var indført, ringet op af en meget vred dame der sagde, at nu havde hun forsørget en fortrukken mand i 25 år, og det havde hun gjort, fordi hun havde 5 børn med ham, og fordi hun godt kunne „lide skvattet“, som hun sagde, men hun syntes i hvert fald ikke, at hun skulle hen og bede ham om penge, efter at hun havde været hovedforsørger hele livet. Tænk, jeg synes det skulle være et argument, som i hvert fald kvinder skulle kunne forstå. Vi burde gå den anden vej og stille kvinderne lige så frit, vi overhovedet kunne, både i vores sociale lovgivning og på vores arbejdsmarked, hvor vi ved, de har det svært.

Med hensyn til pensionstillægget var det jo en stor lettelse, at man adskilte det, således at ægtefællens indtægtsforhold ikke fik indflydelse på pensionstillæggets beregning. Tilbageføring til det gamle system kan igen kun forklares med sparehensyn og igen kun med, at man ikke kan finde andre steder at skære ned end over for de små.

Vi har herinde snakket og snakket om sambeskatningens ophævelse. For ganske nylig skulle det være den store kvindesag fra fremskridtspartiets side, at man ophævede sambeskatningen for formuernes vedkommende. Jeg sagde dengang, og jeg gentager det igen: lad os hellere ophæve den fælles beregning af de sociale ydelser, for dér drejer det sig om de små, og det er dér, det rammer hårdt, det gælder både i pensionslovgivningen og i forsorgsloven, hvorfor vi